

[Fr. Dalgaard.]

skellige Interesser, som her krystalliseres, og som man nu skal se at faa en fornuftig Mægling imellem. Det er, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen i Gaar sagde, ikke et lokalt Spørgsmaal, det er et Lands-spørgsmaal. Det er fuldstændig rigtigt; det er et Spørgsmaal om mange Ting, men det er da bl. a. ogsaa et Spørgsmaal om, hvorvidt Landet som Helhed har Interesse i, at der er Aabning mod Vest. Der er mange Lande, som fra Tid til anden har ofret Millioner, ja, maaske Milliarder paa at skabe sig en eller anden Vandvej. Vi har en saadan Vandvej, en Vandvej, som har bestaaet i over 100 Aar, og som er blevet holdt vedlige, og som man nu med eet Slag, uden at man virkelig har undersøgt alle Muligheder — det synes at fremgaa af Betænkningen. —, uden videre vil lukke.

Hele denne Sag er kommet til Rigsdagen paa en mærkelig Maade. Det begyndte i sin Tid med, at der indgik en fortrolig Beretning fra den Mand, Distriktsingeniør Bondesen, som har med Tingene at gøre i det daglige derovre ved Thyborøn, i de Egne, som fortrinsvis er berørt af disse Spørgsmaal. Det medfører, at man faar nedsat et saakaldt sagkyndigt Udvalg til at se paa Spørgsmaalet. Udvalget arbejder meget hurtigt; i Løbet af et Aars Tid foreligger der en fortrolig Betænkning om hele Spørgsmaalet, en Betænkning af saa vidt-gaaende Karakter, at den daværende Minister beslutter sig til Nedsættelse af en Kommission. Denne Kommission er jo ikke nedsat fortrinsvis som en sagkyndig Kommission. Den er nedsat som en Interesserepresentation for en Række Egne og en Række Erhverv, og nogen stor Overvægt eller noget stort Antal af det, man kalder sagkyndige paa dette Omraade, var der ikke i Kommissionen. Hvad gør man saa? Kommissionen er nedsat til Undersøgelse af, om det forudgaaende tekniske Udvalgs Standpunkter, Lukning helt eller Lukning med Sluse, er berettigede. Kommissionen, hvis Formand var den samme, som var Formand for det tekniske Udvalg, føler — og det er der ikke noget at sige til —, at den trænger til Vejledning i sit Arbejde, og hvad gør man derefter? Saa indkalder man det samme tekniske Udvalg, som i Forvejen har afgivet en Redegørelse, til Raadgiver for Kommissionen, og Formanden er altsaa ogsaa Formand for dette tekniske Udvalg. Man kan sige sig selv, at den Vejledning, man vil faa fra dette tekniske Udvalg, vil blive den samme, som man alt har i den Redegørelse, der foreligger. Havde

det ikke været naturligare, at man i dette Kommissionsarbejde, der leedes af Vandbygningsdirektøren, til Brug for en Kritik af det Forslag, der forelaa, havde sikret sig anden Sagkundskab? Det sker ikke.

Der er i det hele taget noget mærkeligt ved alt det, man kalder Sagkundskab i denne Sag. Til at begynde med er det altsaa en Distriktsingeniør, der rejser Spørgsmaalet, og man faar nedsat dette tekniske Udvalg, og jeg synes; det var udmærket, at det skete. Vi havde i Danmark dengang en højt anset Fagmand paa disse Omraader; det var Professor Munch-Petersen, Professor i Vandbygningsvæsen. Efter hvad der foreligger, synes man ikke at have tænkt paa denne Professor som Medlem af det snævre, fortrolige, sagkyndige Udvalg. Man sikrer sig en anden Professor, der vist er udmærket paa sit Omraade, men, saa vidt jeg ved, ikke har beskæftiget sig med Vandbygning paa den Maade, som der her var Tale om. Dette Valg synes for det første mærkeligt, og det synes at være inspireret fra en vis Side inden for det tekniske Udvalg; jeg tænker her i første Række paa Vandbygningsdirektøren selv. Da man saa skulde sikre sig andre Medlemmer i det sagkyndige Udvalg, vælger man en Mand som Ingeniør Fibiger, hvis Kendskab til disse Ting var uomtvisteligt, men det var ogsaa kendt for alle og enhver, at Ingeniør Fibiger var stærk Modstander af Thyborøn Kanalen med alt hvad dertil hører. Det var noget, som enhver, der beskæftigede sig med disse Ting, vidste. Det var naturligt, at Ingeniør Fibiger blev Medlem af det sagkyndige Udvalg, men det havde sikkert ogsaa været naturligt, om man havde sikret sig en anden meget anerkendt Kapacitet i de Aar, den tidligere Distriktsingeniør ovre paa Vestkysten, Poulsen, der døde sidste Aar som en meget gammel Mand, men som i øvrigt til sin Død var uhyre optaget af disse Spørgsmaal og i mange Aar havde udkæmpet Kampe netop med Ingeniør Fibiger. Heller ikke Poulsen blev Medlem, men Ingeniør Fibiger fik altsaa Sæde i Kommissionen, og det kan siges med det samme, at baade dette Udvalg, og — jeg kan godt sige naturligvis — ogsaa den senere Kommission blev i høj Grad, ja, i allerhøjeste Grad præget af Ingeniør Fibiger med Hensyn til de Resultater, der kom ud af Arbejdet.

Om Ingeniør Fibiger, der — saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Vanggaard nævnte — har bygget de to Hayne Nord for Limfjorden, hvis Værdi jeg i øvrigt ikke skal udtale mig om, da jeg ikke